ning ühel päewal oli priske noormees walmis, kel'l nüüd kaa kohus oli, enesele ametid walitseda, mis kõige enam tema meele päraſt oleks.

Willem soowis, laewameheks hakkata. Et see nüüd küll niihästi wanaemal kui kaa ristiemal wastu meelt oli, siiski naad ei saanud noormehe seeſtpidise sundmusele üle wõitu ja Willem läks siis otsekohe sadamasse, madruse kohta otsima. T'a sai kaa ühe laewa peale wastu wõetud, ja et küll kippar mitte wäga t'a meele päraſt ei olnud, lubas t'a siiski teisel päewal tagaſi minna. Enne kui emaga Jumalaga jättis, läks t'a ristiema juure. See oli kaa juba wana ja seal juures puruwaene, nõnda, et Willem õiete imeks pani, kuſt eideke seda raha sai, mis eeſt temale kohwi ja saija laua peale tõi, mis, õiguſt ütelda, hästi küll maitses.

Kui pidid lahkuma, ütles ristiema: „Et m'a wana olen ja minu silmad sind wiſt enam mitte näha ei saa, siis tahan sulle kaasa anda, mis mull wõimalik. Säh, siin seda kuldpeningi

musta päewaks ja seda wana kohwi weski! Sellega on lugu nõnda: Kui sull midagid waja on, olgu mis tahhes, seda saadab sulle kohwi weski kohe, kui s'a aga kohtlase meelega soowid ja mitte ahnuse päraſt. Sul pole siis muud tarwis teha, kuid aga ütelda:

„Weski, weski keeruta,
Minu soowi täida s'a!"

ja nimetad siis seda soowitud asja, siis on see s'u kääs. Aga hoia, et s'a mitte ahneks ei lähä, see oleks s'u õnnetus!"

Willem ei tahtnud sugugi uskuda, et see wana lagunud weski ime tükka wõida korrale saata. Ometi wõttis t'a asja kaasa, wana ristiema mälestuseks, jättis eidekeſt Jumalaga ja tõttas koju. — Siin andis kuldpeningi ema kätte, lahkus siis raske südamega nutjaſt ja läks, kohwi weski kaenla all, laewa peale.

Seal sündis, et hakkatusel igamees teda pilkas selle wana riista päraſt ja et t'a küll mitu korda ära seletas, et see temale üheſt heaſt eidekeſt antud, siiski ei mõistnud teored madruſed tema südame